

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelů **a) Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního**, se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, pracoviště v Praze 1, Pařížská 26, a **b) C. G.**, za účasti **1) J. H.**, a **2) M. A.**, v řízení o kasačních stížnostech podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2006, č. j. 7 Ca 171/2005 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební [dále jen „stěžovatel a)“], a osoba zúčastněná na řízení C. G. [dále jen „stěžovatel b)“], včas podanými kasačními stížnostmi (obě doručeny soudu osobně dne 18. 1. 2006) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2006. Tímto rozsudkem městský soud zrušil jak rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 1. 4. 2005, č. j. MHMP/24262/2005/OST/Če/Čí, o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i dotčené prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 11. 2004, č. j.

OUR.S.m.p.2399-915/04-Če-UR, jímž bylo povoleno umístění stavby „Obytný soubor N. N.“ v k. ú. S.

Městský soud v Praze k žalobě J. H. a M. A. přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná. K vydání rozhodnutí o umístění stavby, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, je totiž v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“ nebo „zákon č. 114/1992 Sb.“), ve znění v rozhodném období, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Součástí posuzovaného správního spisu je sice stanovisko orgánu ochrany přírody, z něhož vyplývá, že dotčený orgán státní správy neměl proti umístění stavby námitek, toto stanovisko však nebylo vydáno formou rozhodnutí ve správním řízení. Nutnost takové formy zmíněného správního úkonu dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále také i jen „NSS“) ve svém usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, publikovaném pod č. 499/2005 Sb. NSS. Právní názor rozšířeného senátu NSS, spočívající v závěru, že souhlasné nebo nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody k umístění nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, je pro Městský soud v Praze závazný. S ostatními žalobními body se pak soud podrobně vypořádal v rámci tzv. „*obiter dictum*“. Žádné z dalších žalobních námitek však již nepřisvědčil a své závěry vždy jednotlivě odůvodnil.

Stěžovatel a) ve své kasační stížnosti (dále jen kasační stížnost „A“) uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

S odkazem na doslovné znění ustanovení § 12 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny stěžovatel a) také v kasační stížnosti vyjadřuje své přesvědčení, že souhlas orgánu ochrany přírody ve formě správního rozhodnutí, proti kterému lze podat odvolání, je nutný pouze v případě, že by v důsledku umístění stavby mělo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Jestliže však k zásahu do krajinného rázu nedochází, což je oprávněn posoudit orgán státní správy, jemuž působnost v oblasti ochrany přírody svěřuje příslušný zákon, pak podle názoru stěžovatele a) není třeba vydávat správní rozhodnutí. Stěžovatel a) uvádí, že uvedený právní názor je obsažen i v rozsudku NSS, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 9/2004 pod č. 318. Stěžovateli a) je znám i obsah výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS, ale domnívá se, že obě uvedená rozhodnutí NSS nejsou v rozporu. Obě rozhodnutí totiž stojí shodně na stanovisku, že souhlas se zásahem do krajinného rázu se vydává ve formě správního rozhodnutí. Podle prvního z citovaných rozsudků toto neplatí, pokud příslušný správní orgán vyjádří názor, že k zásahu do krajinného rázu nedochází. Pro vyslovení tohoto názoru totiž zákon nepředepisuje postup podle správního řádu. Druhý rozsudek se tímto problémem podle tvrzení stěžovatele a) nezabývá. Stěžovatel a) je přesvědčen, že nepochybil, když akceptoval vyjádření dotčených orgánů státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny ve formě, v jaké byla vydána. Stěžovatel a) poukazuje také na čl. 95 Ústavy České republiky, podle něhož je soudce vázán zákonem. Dle mínění stěžovatele a) právní názor městského soudu není s tímto ustanovením v souladu, protože právní názor v něm vyjádřený je opřen o interpretaci pouze jedné části předmětného ustanovení právního předpisu. S ohledem na vše výše uvedené a také na skutečnost, že tento výklad zákona byl jediným důvodem zrušení napadeného správního rozhodnutí, ale i

s poukazem na změnu ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb. navrženou v souvislosti s novým stavebním zákonem, podle níž se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání, se stěžovatel a) domáhá zrušení napadeného soudního rozhodnutí.

Stěžovatel b) uplatňuje ve své kasační stížnosti (dále jen kasační stížnost „B“) zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítaje tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, a zároveň důvody podle odst. d) téhož ustanovení, a tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti a současně i nepřezkoumatelnost v důsledku vady řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nesprávné posouzení právní otázky soudem vidí v otázce výkladu ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvádí, že praktická aplikace právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu je přinejmenším velmi komplikovaná, což potvrzuje i článek JUDr. I. H., vedoucí odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“), uveřejněný v Časopise České společnosti pro právo životního prostředí, ročník V., č. 1/2005, jehož kopii ke své kasační stížnosti přiložil. Stěžovatel b) se stejně jako některé dotčené orgány státní správy nemůže s tímto právním názorem ztotožnit, protože jej považuje za tzv. „rozšířený výklad“ ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Takový výklad právní normy je přípustný pouze v těch výjimečných případech, kdy za použití všech vědeckých metod vede k nepochybnému závěru o takovém smyslu a rozsahu právní normy, což však není tento případ. Stěžovatel b) odkazuje i na teorii práva (publikace prof. JUDr. Jiřího Boguszaka, DrSc., a doc. JUDr. Jiřího Čapka, CSc.: Teorie práva, první vydání, CODEX, 1997). Pokud by zákonodárce zamýšlel, aby orgán ochrany přírody zahajoval správní řízení vždy, když má dotčený orgán státní správy stavebnímu úřadu sdělit své stanovisko, pak by příslušné zákonné ustanovení logicky takto formuloval. Ačkoli rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shledává formulaci § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. jako nevhodnou, resp. letitý výklad této formulace dotčenými orgány státní správy jako nezákonný, není v souladu s principy právního státu, aby taková vada zákona byla napravena soudní cestou. K posouzení skutečnosti, zda stavba může či nemůže snížit či změnit krajinný ráz, je oprávněn pouze orgán ochrany přírody, do jehož působnosti takové posouzení zákon svěřuje. Přiznáním práva navrhovateli požadovat po dotčeném orgánu státní správy vydání správního rozhodnutí v každém posuzovaném případě by se tak *de facto* stalo, že prvotní posouzení, zda stavba bude či nebude do krajinného rázu zasahovat, přejde na jiný subjekt. Souhlas s umístěním nebo povolením stavby se totiž podle zákona vydává pouze za situace, že stavba krajinný ráz snížit nebo změnit může. Argumentace v citovaném usnesení NSS směřující k tomu, aby již ve fázi zaujímání stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody o možnosti zásahu do krajinného rázu bylo zahajováno správní řízení, nemá podle stěžovatele b) opodstatnění, protože i podkladové stanovisko vydané mimo správní řízení je přezkoumatelné v rámci správního řádu, a následně i ve správním soudnictví, s využitím opravných prostředků proti konečnému rozhodnutí o umístění nebo povolení stavby. Stěžovatel b) dále uvádí, že vyjádření městského soudu o závaznosti právního názoru rozšířeného senátu nemá oporu v s. ř. s. Podle ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci. Právnímu názoru rozšířeného senátu NSS zákon v žádném případě nepřiznává závaznost pro širší okruh subjektů. Navíc rozsudek NSS ze dne 12.

č. j. 5 A 90/2002 - 66, časově následující po usnesení rozšířeného senátu NSS je nejen jednoznačným zpochybněním právního názoru městského soudu o závaznosti usnesení rozšířeného senátu NSS, ale zároveň dává stěžovateli b) za pravdu stran tvrzené zákonnosti postupu orgánu ochrany přírody ve věci jeho stanoviska ke stavbě obytného souboru N., protože tentýž postup orgánu ochrany přírody, pro který Městský soud v Praze rozhodnutí o umístění stavby zrušil, shledává jako postup, který je souladný se zákonem. Stěžovatel b) tak k nesprávnému posouzení právní otázky uzavírá, že zatímco doposud bylo možno jednotné chování správních orgánů jednoznačně předvídat, existence rozporných právních názorů na tuto věc znamená jeho nepředvídatelnost.

Druhá námitka stěžovatele b), a to námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, spočívá v nemožnosti správního orgánu řídit se tímto rozsudkem. Protože nelze po žádném subjektu požadovat, aby se choval v rozporu se zákonem, není patrné, jak má Úřad městské části Praha 5, odbor územního rozhodování, postupovat. V působnosti stavebního úřadu totiž není posuzovat, zda stanovisko jiného správního orgánu, v tomto případě orgánu ochrany přírody, bylo či nebylo vydáno řádnou formou. I po případném posouzení stanoviska odboru životního prostředí MHMP nemůže Úřad městské části Praha 5 požadovat, aby tento orgán své stanovisko zrušil a vydal rozhodnutí ve správním řízení. Odbor životního prostředí nemusí takovému požadavku vyhovět a řízení o vydání územního rozhodnutí se tak dostane do patové situace. Tato vada řízení před soudem má za následek nezákonnost napadeného rozsudku a současně jej činí nesrozumitelným.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem navrhuje stěžovatel b) rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

J. H. a M. A. se k obsahu kasačních stížností A a B nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasačních stížností A i B [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., resp. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že ani jedna z kasačních stížností není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že obě stížnosti jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele a) i b) jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která podle názoru stěžovatele b) spočívala v tom, že rozsudek je nesrozumitelný a správní orgán se jím nemůže řídit. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí. Z výroku rozsudku Městského soudu v Praze lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek neobsahuje výrok, který by byl vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Z odůvodnění rozhodnutí je kromě toho jasně patrné, z jakého důvodu soud rozhodnutí správního orgánu zrušil. Je pravdou, že vzhledem k nedokonalé formulaci ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny může v praxi vzniknout situace po právní stránce poněkud komplikovaná, soud se však nemohl ztotožnit s námitkou, že by se správní orgán nemohl napadeným rozsudkem řídit. Soud také nepovažuje napadený rozsudek za nesrozumitelný.

Z dikce ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s. plyne, že výrok pravomocného rozsudku je závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci. Nemůže proto být sporu o tom, že pro orgán, který rozhodoval ve věci přímo dotčené rozsudkem vycházejícím z právního názoru rozšířeného senátu NSS, zmíněný právní názor rozšířeného senátu NSS nutně závazný být musí. Předmětné rozhodnutí je za této situace povinen respektovat nejen správní orgán, jenž je oprávněn vydat rozhodnutí o umístění stavby, ale i dotčený orgán ochrany přírody a krajiny, který posuzuje, zda povolovaná stavba může nebo nemůže snížit či změnit krajinný ráz v konkrétní lokalitě, kde má být umístěna. Pokud rozšířený senát NSS vyslovil v usnesení názor, že je třeba, aby výsledkem tohoto posouzení ze strany správního orgánu byl vždy posudek, resp. souhlas či nesouhlas, vydaný ve formě správního rozhodnutí, pak nelze tvrdit, že rozsudek městského soudu je nesrozumitelný a že z něj není patrné, co má správní orgán činit. Aniž by to stěžovatel b) namítal, Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje i to, že nepřezkoumatelnost rozsudku v tomto případě nezpůsobuje ani fakt, že soud na předmětné usnesení NSS pouze odkázal, aniž by se podrobněji vyjádřil k jeho obsahu. Usnesení, na které soud odkazuje, bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS a je tedy veřejnosti dostupné. Navíc je i snadno dohledatelné na internetu (www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, a to ani z důvodu nesrozumitelnosti, ani z nedostatku důvodů.

Další kasační námitkou byla námitka nesprávného posouzení právní otázky ze strany soudu, kterou uplatnili oba stěžovatelé, proto se k ní Nejvyšší správní soud na tomto místě

vyjádří souhrnně. Meritem věci byl v posuzovaném případě výklad ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel a) tvrdí, že rozsudky, které citoval ve své kasační stížnosti, nejsou podle jeho názoru v rozporu. V rozsudku NSS, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 9/2004 pod č. 318 (sp. zn. 7 A 85/2001) je prezentován názor, že rozhodnutí ve správním řízení (souhlas či nesouhlas s povolenou stavbou) vydává příslušný orgán státní správy jen tehdy, pokud dospěje k závěru, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Naopak v situaci, kdy dospěje k závěru opačnému, udělování souhlasu nepřichází v úvahu, proto žádné správní řízení ani nezahajuje. Druhé z citovaných rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 6 A 97/2001) naproti tomu vyjadřuje zcela odlišný právní názor. Stěžovatel a) má pravdu v tom, že v obou rozhodnutích panuje shoda ohledně formy souhlasu orgánu ochrany přírody, který musí mít vždy formu rozhodnutí ve správním řízení. Spornou však zůstává otázka zákonnosti a mezi správního uvážení dotčeného orgánu ochrany přírody v předchozí fázi, kdy tento orgán předběžně (mimo správní řízení) posuzuje, zda je povolená stavba vůbec způsobilá ovlivnit krajinný ráz či nikoli.

Právě v této otázce dospěl první senát NSS k diametrálně odlišnému názoru, než je vyjádřen v předcházejícím citovaném rozhodnutí, proto v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 s. ř. s. věc předložil rozšířenému senátu. Ten pak zmíněným usnesením původní názor překonal, když polemiku uzavřel s tím, že správní řízení je ze strany správního orgánu nutno zahájit vždy, neboť jiný výklad a postup připouští značné riziko libovůle, jež je v právním státě nepřijatelná. Pokud by správní orgán mohl posoudit první zdílčích otázek (tou je dle obsahu znění § 12 zákona č. 114/1992 Sb. otázka, zda stavba do krajinného rázu zasahuje či nikoli, v případě kladné odpovědi na první otázku pak následuje druhá, zda udělit souhlas či nikoli) v rámci správního uvážení *de facto* mimoproceně, nemusel by zahajovat správní řízení. To podle názoru rozšířeného senátu NSS nelze připustit nejen z důvodu nezbytné právní jistoty, ale také proto, že by tato část správního uvažování a posuzování byla prakticky nepřezkoumatelná a fyzické nebo právnické osoby, jejichž hmotná práva by mohla být důsledky správního posouzení dotčena, by nemohly uplatnit svá procesní práva v té míře, v jaké jim jsou zaručena právě jenom ve správním řízení.

K roli rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud uvádí, že tato role vychází z předpokladu, že příslušný „běžný“ senát vlastním intelektuálním procesem dospěje k přesvědčení, že dříve v rozhodnutí vyjádřený právní názor není správný, a aktivováním rozšířeného senátu nastolí situaci, kdy bude ke konkrétní předložené právní otázce zformulován právní názor, respektovaný pro futuro všemi senáty rozhodujícími obdobné případy. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že devátý senát NSS se plně ztotožňuje se stanoviskem rozšířeného senátu a nemůže proto pro něj být při rozhodování v této věci směrodatné, zda předmětný právní názor byl či nebyl respektován v pozdějších rozsudcích NSS [viz poznámka stěžovatele b) k existenci časově následujícího rozsudku NSS ze dne 12. 8. 2005, č. j. 5 A 90/2002 – 66, která měla podpořit závěry stěžovatele b) o nezávaznosti stanoviska rozšířeného senátu NSS]. Jakkoliv se Česká republika nenachází v tradičním prostředí precedentálního práva, jsou obecné soudy povinny judikaturu Nejvyššího správního soudu respektovat a v tomto smyslu je pro ně závazná. K odchylce od ní by mohly přistoupit pouze ve výjimečných případech, a to např. tehdy, pokud by došlo ke změně právní úpravy; dosavadní judikatura by se dostatečně nevypořádala se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň by bylo z obsahu takového rozhodnutí a z konkrétních okolností věci patrné, že k tomuto nevypořádání nedošlo záměrně,

nybrž v důsledku opomenutí, anebo by došlo k zásadní změně společenských či ekonomických poměrů, což by obecný soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Navíc nelze přehlédnout, že opačný závěr by ve svých důsledcích vedl k nerovnosti účastníků jednotlivých soudních řízení a k nepředvídatelnosti soudního rozhodování.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani další námitce stěžovatele b), spočívající v závěru, že výklad provedený soudem je výkladem jdoucím nad rámec zákona, resp. rozšiřujícím výkladem zákona, který je nepřijatelný. Nejvyšší správní soud poznamenává, že napadený výklad je výkladem ústavně konformním, vylučujícím libovůli správních orgánů a chránícím práva a právem chráněné zájmy fyzických a právnických osob. V souladu s ustanovením § 12 odst. 1 s. ř. s. má NSS zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Jednou z jeho povinností je tedy sjednocovat nejen judikaturu v této oblasti, ale zprostředkovaně tak také ovlivňovat jednotu a zákonnost rozhodování správních orgánů (odst. 3 téhož ustanovení). Nejvyšší správní soud tak nemůže činit jinak, než právě výkladem právních norem, který je pak pro soudy v prvním stupni a správní orgány závazný. Musí to platit tím spíše v případě, kdy je formulace určité právní normy nedokonalá a připouští i výklad, který není plně ústavně konformní.

Nad rámec důvodů, o které se opírá výrok rozhodnutí v této věci, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit, že komplikovanost aplikace dotčené právní úpravy v praxi pak lze odstranit pouze novou legislativní úpravou, což se v případě ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny také v souvislosti s přijetím nového stavebního zákona (zákon č. 186/2006 Sb.) s účinností od 1. 1. 2007 také stalo.

Pokud jde o doplnění kasační stížnosti stěžovatele b), které bylo soudu doručeno dne 19. 10. 2006, nemohl na tento přípis brát Nejvyšší správní soud zřetel. Rozhodnutí ze dne 31. 3. 2006, sp. zn. S-MHMP-14236/2006/OOP-V-48/R-11/Hu, kterým odbor ochrany prostředí MHMP vydal souhlas ve smyslu § 12 odst. 2 zákona k umístění stavby, je rozhodnutím v novém správním řízení, které není předmětem řízení o kasační stížnosti B. V této souvislosti je nutné uvést, že ze skutečnosti, že Ministerstvo životního prostředí předmětné rozhodnutí posléze zrušilo, nerespektující tak rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, nelze dovodit, že by právní názor rozšířeného senátu NSS nebyl pro ministerstvo závazný.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud stížnostní důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. neshledal naplněnými. V řízení před soudem totiž nebyly zjištěny vady, které by měly za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost nebo vadu řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Taktéž neshledal tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Relevantní právní otázky byly naopak dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzeny zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud tak obě kasační stížnosti zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé a) i b), kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), aj. H. a M. A., kteří se k řízení o

kasačních stížnostech nevyjádřili, žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech za použití § 120 s. ř. s. tak, že výše jmenovaným osobám náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu